

nitet i den Maade, hvorpaa den hele administrative Ret udvikler sig. Dette foranlediger mig forøvrigt til at sige, at Departementscheferne ikke have været til Hinder for, at man stadig er gaaet frem i den Retning, som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgfreds (B. Christensen) netop har udtalt sig for, nemlig i Retning af Selvstyre. Jeg troer, at man skal erkjende, at der fra Regjeringens Side allerede i en Række af Aar er arbejdet hen imod dette Maal, og at der navnlig i sidste Sæssion er gjort og tildeels i denne gjøres meget alvorlige og meget bethydelige Skridt i denne Retning, saaledes at jeg næsten ikke veed, hvilken Ting jeg i en Fart skulde nævne, der endnu kunde være Gjenstand for Selvstyre. Naar jeg lægger Mærke til, hvad der er nævnt her, saa bestryker dette kun min Overbevisning; thi ikke blot det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgfreds, men ogsaa det ærede Medlem, der nys satte sig, nævnte en Sag, som det forundrede mig her at høre Tale om, nemlig Brandvæsenet. Det maatte jo dog være dem bekjendt, at der hverken i Loven af 31te Marts eller i vor Finantslov eller i denne Lov findes det allerfjerneste Spor af Noget, der ligner en Lønning til Folk i Brandvæsenet; det er allerede for længe siden udsøndret, og Udgifterne, der anvendes dertil, udredes af selve Brandvæsenet. Jeg maa maaskee, skjøndt jeg nødig gaaer ind paa dette Spørgsmaal, førend det ligger for i en formuleret Form, benytte Leiligheden til at bemærke, at naar jeg har hentydet til de politiske Banffeligheder, der kunne være ved at nedsette en parlamentarisk Commission, da har jeg ganske vist ikke havt mit Øie fæstet paa den Side af Sagen, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen) berørte, at det var en Nødvendighed, at Landsthinget skulde være enig deri; men jeg vil fæste mit Blik paa den Side af Sagen, der forekommer mig at være den alvorligste, at man nemlig her ikke nedsetter en Commission for at undersøge Forhold, men for at tage Initiativet til Lovgivningsfager, og derved udøver et Tryk paa Regjeringen, et Skridt, som det forekommer mig, at man endnu

ikke er berettiget til. Naar Commissionen forøvrigt skulde fungere som et Udvalg, saa vil det ærede Medlem dog uden Tvivl erkjende, at det er nødvendigt, at Landsthinget ogsaa faaer sin Indflydelse paa et saadant Udvalgs Sammensætning.

Winther: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Winther: Jeg vil kun tillade mig at udtale, at dersom den ærede Minister har opfattet mig, som om jeg havde gjort nogen Art af Beskyldning imod nogen Departementschef som den, der skulde have villet modsætte sig den nyere Udvikling, saa er dette en Feiltagelse; dette har jeg ikke gjort, men jeg siger, at det er Noget, der ligger i Mandens Stilling og hele Væsen, at han netop, som den ærede Minister saa træffende betegnede ham, er Traditionens Bærer, og han maa naturligvis holde igjen paa mange Steder. Det er heldigt, at den ærede Finantsminister er saa stærk, men han var selv saa god at nævne, at der ogsaa kunde være svage Ministre, og derfor kunde det muligvis hændes sig, at man mere end eengang kunde have paapeget, at der fra den Side, som jeg antog, var reist Hindringer imod, at Ministeren kunde gaae i den Retning, hvori han ellers kunde have ønsket at gaae. Dernæst sagde den ærede Minister, at Ministeriet ingen Penge fik af Brandvæsenet. Jeg skal dertil bemærke, at der er en Deel af de Embedsmænd, som blive lønede af Statskassen, som anvende en Deel af deres Tid paa Brandvæsenfager, og dette er til Exempel, saavidt jeg veed, ogsaa Tilfældet med Ministeren selv, idetmindste har det været Tilfældet i stor Udstrækning. Dernæst anvender een af Departementscheferne i Justitsministeriet ogsaa en Deel af sin Tid derpaa. Jeg skal endnu bemærke Et om dette Væsen, og det er, at dets Contoir jo dog er i Statsbygningen. (Afbrudelse). Ja, om det betaler nogen Leie derfor, veed jeg ikke, og vi have derfor en vis Interesse af at røre ved denne Sag.